

[Krog.]

tydelig Forhøjelse af den Rente, der herefter kunde udbetales til de gamle og til Invaliderne, var denne Vedtagelse enstemmig, og det vil sige, at ogsaa Forslagsstillerne til det Forslag, vi nu behandler, stemte for Loven. Nu har vi jo ganske vist hørt forskellige Begrundelser for, at de gjorde det, men det er dog rimeligt at tro, at de, der stemte for Loven paa det Tidspunkt, gjorde det, fordi de mente, at Loven var en Forbedring i Forhold til den forrige, endda en væsentlig Forbedring. Nu ser det imidlertid ud til, at den Tilfredshed, som jeg mener fandt sit Udtryk derved, at der blev stemt for Loven, er forsvundet, idet der jo nu stilles Forslag om yderligere Tillæg til Invalididenten og Aldersrenten, et Tillæg paa rundt regnet 25 Mill. Kr. Vi er jo vant til her i Tinget at tumle med store Tal, saa maaske man ikke skal blive forfærdet, fordi vi regner med nogle Millioner mere eller mindre; men alligevel tror jeg, at det er kommet dertil, at vi maa gøre os klart, at vi ikke kan fortsætte med at rutte med Millionerne.

I øvrigt vil jeg sige, at hvis det Forslag, vi nu har faaet forelagt om at yde 25 Mill. Kr., og som betyder en Nedsættelse paa 475 Mill. Kr. fra det kommunistiske Ændringsforslag, vi i Sommer fik præsenteret, der betød en Merudgift paa ca. 500 Mill. Kr. sammenlignet med det Lovforslag, der blev vedtaget, skal tages som Udtryk for, at de ærede Forslagsstillere nu erkender, at de dengang gik alt for vidt, ja, saa maa en saadan Erkendelse selvfølgelig paaskønnes.

Maa jeg dernæst sige om Lovforslagets saglige Begrundelse, at jeg synes, den er yderst svag. Det har den højtærede Arbejds- og Socialminister jo for øvrigt allerede sagt. Vi ved godt, at der hist og her paa Grund af særlige Forhold kan findes Eksempler paa, at enkelte gamle har faaet udbetalt mere i Rønnskabsaaret 1945—46, end de i Almindelighed kan vente at faa efter den nye Lov, men det er for øvrigt ogsaa sagt før, og det maa jeg gentage: man kan nu engang ikke i sin Argumentation, hvis man vil være rimelig og retfærdig, generalisere Undtagelsestilfældene.

Det Eksempel, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har trukket frem, skal jeg herefter ikke sige mere om; det er sagt saa godt og saa klart af den højtærede Arbejds- og Socialminister, hvad det Eksempel egentlig er værd; det betyder nemlig ingenting som generelt Bevis for Forholdet imellem den gamle og den nye Lov. Vi var for øvrigt ogsaa enige om i Udvalget i

Sommer, i hvert Fald Flertallet, at naar vi skulde til at sammenligne det, der er ydet efter den gamle Lov, med det, der nu kan ydes efter den nye Lov, skulde vi se væk fra det første Eengangstillæg, som vi fra alle Sider var enige om at yde som en Godtgørelse for den Tid, der var gaaet. Maa jeg have Lov til i denne Forbindelse ogsaa at gøre opmærksom paa, at naar vi sammenligner den gamle Lov med den nye Lov, er der jo egentlig Grund til, at vi tager baade det, de gamle fik efter den hidtidige Lov før Eengangstillægget og det sidste Aar, da de fik Eengangstillægget, og endelig til syvende og sidst det, de nu kan faa efter den nye Lov. Og saa forholder det sig saadan, at Grunden til, at vi fra alle Sider gik med til at give det Eengangstillæg, som det er ærede Medlemmer bekendt, var den, at der skal en vis Tid til at faa en Lovgivning forberedt, og da der var Enighed om, at der vilde komme en Stigning, skete der jo ikke noget ved, at vi ved en Tillægslov gav en Stigning allerede i 1945—46, idet det var temmelig givet, at Stigningen vilde komme, saa snart det nye Forslag forelaa. Saa hvis vi skulde være rimelige, burde vi egentlig sammenligne med det, Loven hjemlede Ret til, inden vi gav Eengangstillægget. Men det er godtgjort Gang paa Gang, at der er en mindre Stigning ogsaa for de Rentemodtagere, som ingen særlige Tillæg kan faa ud over det, Grundbeløbet giver dem.

Der er i al Almindelighed en Stigning fra den gamle til den nye Lov, ogsaa naar vi regner med Eengangstillægget, og det er ogsaa klart — det fremgaar jo af, hvad den højtærede Arbejds- og Socialminister gjorde opmærksom paa —, at naar Udgifterne i 1945—46 med et Eengangstillæg og med Rabatkortordningen er 76—77 Mill. Kr. mindre end efter den nye Lov, regnet for et Aar, er det urimeligt nu at komme og paastaa, at der er Tale om økonomisk Tilbagegang for Rentemodtagerne. Nej, Forholdet er heldigvis det, hvis vi betragter Forholdene, som de virkelige er ud over Landet, og hvis vi snakker med de gamle, at vi i al Almindelighed ikke møder Utilfredshed, nej, vi møder tværtimod Tilfredshed og Anerkendelse for, at de har faaet saa meget, som de har, og naar der er Tilfredshed, er det jo en daarlig Gerning at drage de enkelte specielle Tilfælde, som kan findes, frem og derigennem gøre Forsøg paa at gøre de gamle utilfredse. Jeg tror stort set heller ikke, at det er Meningen, at det skulde gøres. Men alligevel, man undser sig i al Almindelighed for at bruge en saadan